

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๔ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

กว่าจะได้ความดีมาโปรด

ก่อนจั่งหัน

ระยะนี้เป็นเทศกาลกฐิน กฐินทั่วไปหมด เป็นเวลาหนึ่งเดือน ตั้งแต่เดือน ๑๑ แรมค่ำหนึ่งถึงเดือน ๑๒ เพ็ญ เป็นเขตกฐิน ศรัทธาญาติโยมมีเท่าไรๆ เงินในกระเป๋าไม่เหลือแหละ ทุ่มลงวัดนั้น ทุ่มลงวัดนี้ กระเป๋าแห้งๆ กระเป๋าแห้งแต่หัวใจเต็มด้วยธรรม ด้วยบุญด้วยกุศล เอาของหยาบคือวัตถุแลกเปลี่ยนเป็นของละเอียด คือบุญกุศลใส่หัวใจๆ เอา กระเป๋าแห้งแต่หัวใจเต็มด้วยบุญ พอใจ มันเต็มอยู่ข้างนอกมันเต็มมานานแล้วแหละ ให้มันขาดบ้าง ส่วนภายในมักบกพร่องอยู่เสมอ ให้เต็มเสียที สร้างบุญสร้างกุศล

ขอให้พี่น้องทั้งหลายจำเอานะ บาปบุญนี้ติดกับหัวใจ ไม่ได้ไปไหนนะบาปบุญติดหัวใจ ใครจะว่าที่แจ่งที่ลับสนุกทำบาปเวลาไม่มีใครเห็น นั้นนะสนุกโกย แสดงว่ามีมิดที่สุด มันเลยอาศัยความมิดทำความชั่วเข้าอีก อันนี้ละจ่มๆ เราเชื่อเหลือเกิน มันจำอยู่ในหัวใจนี้ ที่พระพุทธเจ้าพูดตรงไหนๆ ไม่ผิดเลยนะ ไอ้พวกตาบอดหูหนวกมันก็ดันพวกหน้าด้าน ดันพระพุทธเจ้า แล้วดันไปก็หัวแตกคือมันนั้นแหละ

ให้จำเอานะ เราเป็นลูกชาวพุทธอย่าหลงกลของกิเลสนะ กิเลสหรืออันทพาลก็คือพวกกิเลส คลังกิเลส พวกอันทพาลนะ อย่าไปเชื่อ ให้เชื่อจอมปราชัญญ์ จอมปราชัญญ์นานๆ จะมีขึ้นทีหนึ่งๆ ไอ้อันทพาลนี้เต็มโลกเต็มสงสาร มีอยู่ทั่วๆ ไป เราเองก็เป็นอันทพาล ไปหาที่อื่นที่ไหน อยู่ในตัวของเราก็มีอันทพาลนักเลงโต การทำความชั่วช้ำลามกอยู่กับตัวเราๆ มีอันทพาลเต็มโลก ส่วนที่จะเสาะแสวงหาคุณงามความดีเข้าสู่ใจมีน้อยๆ แล้วผู้ที่จะนำสัตว์โลกนั้นก็พระพุทธเจ้าเพียงพระองค์เดียว อุบัติได้ยากที่สุด

ก่อนที่จะอุบัติเป็นพระพุทธเจ้าปรารธนามาเป็นเวลาตั้ง ๑๖ อสงไขยแสนมหากัปบ้าง ๘ อสงไขยแสนมหากัป ฟังซิ ๔ อสงไขยแสนมหากัป กว่าที่จะได้เป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมา ประเภท ๑๖ อสงไขยนี้เป็นพระพุทธเจ้าที่กว้างขวางมากที่สุด นำสัตว์โลกให้หลุดพ้นจากทุกข์ได้มากที่สุด แต่ความบริสุทธิ์นั้นเหมือนกัน สำหรับพระบารมีที่กว้างขวางลึกซึ้งคือประเภท ๑๖ อสงไขย ปรารธนาเป็นพระพุทธเจ้า ย่อมเป็นยอมตายมาเรื่อย คำว่า ๑๖ อสงไขย ถ้าแปลเรียกว่าแปลไม่ได้ถึง ๑๖ ครั้ง ถ้าเทียบทุกวันนี้ก็คงเอาล้านตั้งลงไป พอถึงล้านแล้วก็หนึ่งล้านสองล้านไปเลย นี่ก็ ๑๖ อสงไขยนับไม่ได้ ทีหนึ่งที่สองที่สามนับไม่ได้ถึง ๑๖ ครั้ง แล้วยังแถมแสนมหากัปๆ เข้าไปอีก

นี่ละท่านสร้างพระบารมี ไม่มีใครที่จะทุกข์ยากลำบากแสนสาหัสเหมือนท่านผู้ปรารถนาเป็นโพธิสัตว์เป็นพระพุทธเจ้า นั่นละท่านชวนชวายเป็นจะได้ความดีมาโปรดโลกโปรดสงสาร แต่ละพระองค์นี้ ๑๖ อสงไขยแสนมหากัปบ้าง ๘ อสงไขยแสนมหากัปบ้าง ๔ อสงไขย คือนับไม่ได้ ๘ หน นับไม่ได้ ๔ หน แล้วก็แสนมหากัปอีก กว่าจะได้มาเป็นพระพุทธเจ้ามาสอนโลก มาแก้อันธพาล อันธพาลของสัตว์โลก มันเป็นอยู่ในหัวใจๆ ท่านเอามาแก้ตรงนี้

คำสอนทุกอย่างจึงแน่นยำๆ ไม่มีผิดมีพลาดไปเลย รวมลงแล้วเรียกว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบทุกอย่างๆ แล้ว ให้พากันจำ อย่าพากันตี้อ้านนะ ตี้อ้านเท่าไร มันยิ่งจะจมๆ ผลไม่ไปไหนละ ผลแห่งความตี้อ้านจะมาหาตัวเราเองๆ จอมปราชญ์ท่านสอนขนาดนั้นยังไม่ยอมฟังเสียง แต่อันธพาลแยบขึ้นตรงไหนคว้ามั้ๆ พวกอันธพาลนักเลงโตคือความชั่วช้าลามก ได้ข่าวที่ไหนๆ ดิ้นไปตามกัน หาทำแต่ที่ลับๆ ซุกซุกที่แจ้งก็ทำ

อย่างที่เขากันอยู่เวลานี้ ในวงราชการนั้นละทำกันอยู่เวลานี้ ดูเอา พุดกลางๆ อย่างนี้ละ ที่แจ้งที่ลับอยู่ในนั้นหมด ได้โตะเห็นโตะอยู่ในนั้นหมด บรรดาประชาชนจนจะไม่มีตบมีปอด พวกนี้จึงต้องการอยากเป็นนั่นอยากเป็นนี่ เพราะมันได้กินตบคนอรร้อยดี จะชวนชวายเป็นด้วยกำลังของตนมีน้อยมากเวลานี้ เพราะกิเลสมันหนาๆ เราอย่าให้เป็นอย่างนั้นนะ เอ้าบิกบิน มีเท่าไรควรจะทำบุญให้ทาน เอาทุ่มลงไปถึงเวลาทุ่ม เวลาเก็บ เก็บ เวลาใช้ ใช้ อย่างนั้นเรียกว่าเป็นคนฉลาด

พระพุทธเจ้าเองซึ่งเป็นผู้ฉลาด สอนเรื่องบุญเรื่องกุศลมีใครมาสอน สอนบาปสอนนรก เรื่องสวรรค์ชั้นพรหมใครสอนได้อย่างนี้ พระพุทธเจ้าสอนได้ รู้ได้เห็นได้จึงมาสอนได้ พวกเราไม่เห็น ไม่เห็นแล้วยังจะลบไปอีก จมนะ อย่าว่าไม่บอก จม พากันจำให้ดี นักภวานาเราก็เหมือนกัน ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ อย่าสนใจกับสิ่งใดในโลกนี้ ไม่มีอะไรเลิศยิ่งกว่าธรรม ให้พยายามเอาจิต จิตนี้ละตัวจมอยู่เวลานี้ เอาขึ้นให้พ้น ถ้าพ้นแล้วก็เลิศเลอตรงนี้ละ อย่าไปสนใจกับอะไร เราบวชมาเพื่อมรรคเพื่อผล ไม่ได้สนใจกับเรื่องโลกเรื่องสงสาร อยู่ที่ไหนมันก็มี เรื่องธรรมนี้มีได้ยากนะ ให้พยายามอุตสาห์เอาละเท่านี้พอ ให้พร

หลังจั้งหัน

เข้าใจไหมถ้าเจีย เจียๆ เข้าใจหรือเปล่า ในหนังสือก็ยังไม่บอกแล้ว คำไฟที่ชายเราครูถาม คำไฟลุกขึ้นตอบ ค้างคาบแปลว่าอะไร ครูเขาถามค้างคาบแปลว่าอะไร พวกเพื่อนๆ นั่งอยู่ด้วยกันในโรงเรียน ครูถามแต่ละคนจะลุกขึ้นตอบ ค้างคาบแปลว่าอะไร ลุกขึ้นมันก็ยิ้มๆ ไม่ทราบจะเอาอะไรมาตอบ พวกเพื่อนๆ อยู่ข้างๆ ก็กระซิบบอก บอก

ว่าค้างคาวแปลว่าเจ็ย พวกเดียวกันบอก แกก็ตอบว่า ค้างคาวแปลว่าเจ็ย แล้วเจ็ยแปลว่าอะไร ครูถามอีก เอ้า งง เราก็อยู่ติด ๆ กัน แต่เราเรียนสูงกว่าพี่ชายนะ เราได้ ป. ๑ แล้ว พี่ชายยังไม่ได้ขึ้น ดูนั่นได้สักชั้นใหม่บักห่านี่นะ ทือ มันไม่น่าจะได้สักชั้น เราลืมาแล้วแหละ แล้วเจ็ยแปลว่าอะไร ครูเขย่าเข้าไป ตอบไม่ได้อีก พวกนั้นมันก็ตลกกัน บอก แปลว่า ตังวีก ตังวีกคือจุมกวัน เราก็เลยไม่ลืม เราได้ทันทีนะพอครูถามว่าอย่างนั้น ค้างคาวแปลว่าเจ็ยก็ได้ทันที แล้วเจ็ยแปลว่าอะไร แปลว่าค้างคาวก็ได้ทันที ไลน์บอกเจ็ยแปลว่าตังวีก โอ้ย บักห่าเอ้ย โมโหเราก็ดี ทำไมแค่นี้ก็คิดไม่ออก

เรายังไม่ลืมนะความคิด เอ้ เป็นเด็กมันทำไมคิดไปทางพาลมันก็เป็นพาล ฉลาดเป็นพาล ไปขโมยอ้อยเขา เรากออกมาไปเจอเจ้าของมา เจ้าของก็ญาติกันนั่นแหละ ป้าฝ่าย ฝ่ายคือชาว แกคนชาวสวยงามมาก เรียกว่าป้าฝ่าย เอาอ้อยออกมาคนละลำกับพี่ชายตังวีกนี่ละ เจ็ยตังวีก เอาออกมาแล้วเจ้าของเขาก็มาพอดี เราไม่ลืมนะเพราะมันเรื่องสำคัญจะลืมได้ยังไง แกมายืนยิ้ม ๆ ก็มันเด็กจนเกินกว่าจะถือสี่ถือสา เลยเป็นเรื่องตลกไป พอเอาอ้อยออกมาที่มาเจอกับเจ้าของ แกมายืนอยู่ตรงนั้นละ แกไม่มีหน้าบึ้งหน้าเบี้ยว ยิ้ม ๆ

แกถามว่า เด็กเหล่านี้ทำไมสุขขโมยอ้อยถูกละ แกพูดยิ้ม ๆ ผมไม่ได้ขโมยนะป้า เราเองเราก็ไม่ลืม ผมไม่ได้ขโมยนะป้า ผมผ่านไปผ่านมาเห็นอ้อยแล้วผมหิวมาก ก็เลยชวนพี่ชายเข้าไปตัดอ้อย พอตัดแล้วจึงจะแบกอ้อยนี้ไปหาป้าแล้วถึงจะไปบ้าน ถ้างั้นป้าก็เอาเสีย โอ้ย กูไม่เอาแหละ สุดท้ายแล้วก็เอาเสีย อ้อย ยิ้มใหญ่เลย ไปบ้านก็พูดอย่างเปิดอกเลย พอตีพูดให้ตาฟังละซี ตาฟัดเอาเสียแหลกเลย เราก็ไม่ลืม ความจริงมันขโมยร้อยเปอร์เซ็นต์ ยังบอกว่าผมไม่ได้ขโมยนะป้า สำคัญตรงนี้นะ

คือความจริงมันขโมยร้อยเปอร์เซ็นต์ เวลาไปเจอเจ้าของยังบอกผมไม่ได้ขโมยนะป้า ผมเดินผ่านไปผ่านมา เห็นอ้อยผมอยากอ้อยหิวอ้อย เลยชวนพี่ชายไปตัดอ้อย แล้วถึงจะไปบ้านป้า ให้ป้าดูแล้วก็เอาไปบ้าน ถ้างั้นป้าก็เอาเสีย โอ้ย กูไม่เอาแหละ สุดท้ายแล้วก็เอาเสีย แกยิ้มตลอดนะ ก็เด็กเกินจะไปถือสี่ถือสา ประการหนึ่งก็เป็นญาติกันด้วยแล้วจะไปถืออะไร

เอ้ มันก็ฉลาดเหมือนกันนะ มันคิดมาพูดได้ ขโมยเขาแล้วยอมรับว่าขโมยเขากลับไม่ยอมรับ ผมไม่ได้ขโมยนะป้า ดูซินะ ผมเดินผ่านไปผ่านมาผมหิวอ้อยมาก เลยชวนพี่ชายไปตัดอ้อยแล้วก็เอาไปที่บ้านป้า บอกป้าแล้วถึงจะแบกอ้อยไปบ้าน ถ้างั้นป้าก็เอาเสีย ดูซินะ โอ้ย กูไม่เอาแหละ สุดท้ายแล้วก็เอาเสีย โอ้ย ยิ้มใหญ่เลย สำคัญมันโกหกแล้วบอกว่าไม่ได้ขโมยนี่ซิ เอ้ ชอบกลนะ ไปทางนั้นมันก็ฉลาดโกหกแปลกอยู่ เราไม่ลืม ก็ติดใจเอามาพูดเสียที่หนึ่ง มันเป็นอย่างนั้นก็ต้องพูดตามเรื่อง เราชมเจ้าของป้า

ฝ่ายนะ เด็กก็รู้ผิดรู้ถูก เจ้าของจะหน้าบึ้งหน้าเบี้ยวโกรธกริ้วอะไรนี้มันก็รู้ใช้ไหม นี่ยิ้มตลอดนะ ประการหนึ่งแกก็รู้แล้ว หนึ่งเป็นญาติกัน สองก็เด็กเกินกว่าที่จะมาถือสิทธิ์สาปปล่อยให้เป็นเรื่องเด็กไป

มาก็ยิ้ม ๆ เด็กเหล่านี้อู้อ้อทำไมขโมยอ้อยกุละ แกพูดนี้มนวนลมาก สูทำไมขโมยอ้อยกุละ ทางนี้ตอบว่าผมไม่ได้ขโมยนะป้า มันขโมยแท้ ๆ บอกว่าผมไม่ได้ขโมยนะป้า ผมผ่านไปผ่านมาผมหิวอ้อยมาก เพราะมันติดทางอยู่ที่นี่ ถ้างั้นป้าก็เอาไปเสีย โอ้ย กูไม่เอาแหละ สุดท้ายแล้วก็เอาเสีย เราไม่ลืมนะ ไปที่นี้ก็เปิดอกละชิเรา ไปเปิดอกให้ตาฟัง ตาฟังแล้วตอนเช้าตาก็ไปบ้านเขา ใจเด็กสองตัวนั้นนะ ใจไปกับใจบัวมันไปขโมยอ้อยสุ สุรู้ไหม แกก็เลยเอาคำพูดของเราที่ตอบแกมาพูดนะ เขาไม่ได้ขโมยนะป้า เขาบอกว่าเขาหิวมาก เขาตัดอ้อยแล้วเขาจะเอาอ้อยมาบอกฉันแล้วเขาจะเอาไปบ้าน ตัวขโมยใหญ่มันมาเล่าให้กูฟังแล้ว บอกว่าตัวขโมยแหละมันไปเล่าให้กูฟังทุกอย่างแล้ว ทางนั้นเขาก็ไม่สนใจ ขโมยไม่ขโมยก็ช่างเถอะ เขาไม่ฟัง นั่นละตาได้เรื่องมา จะเอาตำรวจมามัดเรา เราก็ไม่ลืม คือกลัวจะเสียนิสัยเด็ก เดี่ยวเด็กจะขโมยต่อไป เพราะฉะนั้นจึงไม่เสริม ดัดไว้อย่างนั้น เราก็ไม่ลืม

(ผู้กำกับ นสพ.ประชาชน วันอาทิตย์ที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๘ ประเทศลาว เขาลงหลังไหลน้ำใจสู่พี่น้องชาวเหนือ ประธานมูลนิธิช่วยเหลือคนยากจน แห่ง สปป.ลาว พร้อมทั้งประธานที่ปรึกษาและคณะ ได้นำสิ่งของต่างๆ พร้อมน้ำใจไปมอบให้แก่ประชาชนผู้ยากจนที่แขวงหัวพัน...การให้ความช่วยเหลือของมูลนิธิครั้งนี้ เกี่ยวกับสิ่งของต่างๆ ได้รับความช่วยเหลือจากหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน จากประเทศไทย โดยผ่านทางมูลนิธิ ประกอบด้วยข้าวเหนียว ข้าวเจ้า น้ำปลา ผ้าห่ม ขนมปัง ผ้าเช็ดหน้า เสื้อ และรถเข็นสำหรับคนป่วยคนพิการ

ประธานมูลนิธิกล่าวว่า สิ่งของทั้งหมดที่ได้มอบให้ประชาชนผู้ยากจนที่แขวงหัวพันในครั้งนี้ได้รับความเมตตาของท่านหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน แห่งประเทศไทย จบครับ)

ก่อนกรฐินวันหนึ่งหรือใจเราได้เข้าไปโรงพยาบาล โทรไปบอกว่าหมอยุ่ไหม เราจะไปโรงพยาบาลตรวจตาสักหน่อย ทางโน้นรับทราบแล้วเราก็ไป ไปตรวจตาก็เป็นอย่างที่ผิตสังเกต หมอเขาเลยบอกว่าให้มาประมาณเดือนละครั้ง ๆ ความดันสูงขึ้นถึง ๑๙ ช่างซ้าย ๑๖ ยังธรรมดาอยู่ ทางขวาที่เราว่าผิตสังเกตขึ้นถึง ๑๙ ต้องได้ระวัง มันใกล้ขีดอันตราย เขานัดให้ไปเดือนละครั้งไปดู เคลื่อนไหวอะไรจะได้แก้ได้ทันที่ที่พอดิที่เราไปตรวจนั้นเขาก็บอกว่า นี่เครื่องมือที่หลวงตาสั่งฟุ้งตกมา กำลังตรวจอยู่นี้

เราเลยถามว่าเท่าไรละ ถามไปอย่างนั้นละก็มันอยู่ต่อหน้า ถามว่าเครื่องนี้เท่าไร สอง ล้านห้า เราก็ถามไปเฉยๆ เครื่องหนึ่งอยู่ข้างใน ฟังตกลมาสองเครื่อง อันนั้นไม่ถาม

คือตาเราเห็นสำคัญมากกว่าทุกอย่างในอวัยวะของเราที่ใช้ร่างกายนอก ตา สำคัญมาก คือหูหนวกตายังเห็นอยู่ยังดีนะ พอตื่นขึ้นมาตานี้จะใช้งานก่อนเพื่อน ดูนั่นดู นี้ หูหนวกก็ไม่ใช่เป็นไร ตาบอดไม่ได้นะ ถ้าตาบอดหมดความหมาย มหาเศรษฐีก็หมด ความหมายลงทันที ขึ้นไปนอนเฝ้าสมบัติอยู่ก็ไม่มองเห็น อะไรๆ มองไม่เห็น เรียกว่า จนตรอกที่สุดคือตาบอดคนเรา ทั้งๆ ที่มีชีวิตอยู่ ทุกสิ่งทุกอย่างพอสัมผัสสัมผัสได้ ง่อยเปลี่ยเสียแข่งเสียขาตีบคลานไปยังได้ตายดี ถ้าตาเสียเสียอย่างเดียวมืด ความหมาย เราคิดอย่างนี้จะจึงได้ช่วยทางตา

ที่อุดรนี้เรียกว่าทุ่กันเลยทางตา เพราะเราไปที่ใครคนทีไปตรวจตาเต็มห้อง อย่างเราไปตรวจวันนั้นเกือบบ่าย ๓ โมงแล้ว นู่นเราไปส่งของที่โรงพยาบาลพังโคน แล้วเลยไปสกลนคร โทรศัพทไปบอกแล้วตอนบ่ายประมาณเท่านั้นจะกลับมา หมอเขาก็รออยู่แล้ว พอมาก็เข้าเลย ตรวจก็อย่างว่าแหละ เขานัดให้เดือนหนึ่งๆ ให้ไปตรวจที่ หนึ่งเพราะใกล้ชิดอันตราย เราเห็นตาเป็นสำคัญมาก เพราะฉะนั้นเราจึงทุ่เลย ไม่ว่า ใครอยู่ที่ไหนตาสำคัญหมด

พูดแล้วยังไม่แล้วนะ เราพูดว่าตาสำคัญมากแล้วค่านเข้ามาว่าไม่สำคัญ เรา ยกตัวอย่าง มันหากมีเข้าใจไหม ยกตัวอย่างเดี๋ยวนั้นเลย เอ้า คนในศาลาทั้งหมดนี้ตา บอดทั้งหมด ทีนี้ถึงเวลากลับบ้าน เอ้า กลับบ้าน เรามีไม้อันหนึ่งติดมือเรา ตีคนนั้นตี คนนี้ คนนั้นวิ่งไปชนต้นเสาๆ วิ่งชนฝา วิ่งชนกันล้มระเนระนาด ทางไม้ตีเรื่อย ๆ มันก็ ยิ่งกลัวใช้ไหม ตีไปตีมาไม่มีทางออกชี้ทะเล็ก เป็นยังงิตาสำคัญไหม ลงชี้ทะเล็กแล้ว นี้ ละสำคัญอย่างนี้ เราไม่อยากจะเห็นคนชนกันๆ ชี้ทะเล็กอยู่ในศาลาหลังนี้ เพราะฉะนั้นเรา จึงหาอันนี้ไว้เพื่อกันอันนี้ มันจำเป็นอย่างนั้นจริงๆ ตาบอดเอาดูซินะ ถ้าลงตาบอดไม่ เป็นท่า อะไรหมดความหมายทันทีเลย เราจึงสนใจอันนี้มาก

ก็ไปผ่าตัดตามมาแล้วนี้ พอมาถึงวัดอยู่ได้สามวันเข้าไปเลย เชิญหมอเชิญ พยาบาลมาทันทีเลย เอากันเดี๋ยวนั้นเลย ทุ่กันเลยนะ ตกลงกันเวลานี้หมอยังไม่ครบ บอกว่าถ้าเครื่องมือครบหมอยจะครบไหม ครบว่างั้น เอ้าถ้างั้นเอาเลยสั่งเลย อะไร จำเป็นสั่งเลยเดี๋ยวนี ทุ่กันเลยละ ทางนี้ก็สั่งเต็มที่เลย เอามาจนพอในเวลานั้น หมอ ก็พอ ต่อจากนั้นเราก็เปิดไว้เลย ชัดช่องอะไรเรื่องตา ถ้าควรจะช่วยให้รับซ่อม ซ่อมไม่ได้ ให้รับสั่งมาโดยไม่ต้องมาขออนุญาตจากเรา เราเปิดให้แล้ว เมื่อส่งเครื่องมือตามาหมอ รับรองคุณภาพแล้วส่งบิลไปหาเรา เราถึงจะส่งเงินไปตามบริษัทที่ขอมมา อย่างนั้น เรื่อยมา ขอมมาเรื่อยส่งไปเรื่อยอย่างนี้ละ

จนกระทั่งมาสุดท้ายนี้พร้อมกันกับทางเวียงจันทน์เรา ทางนี้ขอเครื่องมือตา ๗ ล้านเท่าไรแสน ทางโน้น ๘ ล้านหรือไง เราให้พร้อมกันหมดเลย ทางนั้นตกมายังไม่หมดใช้ไหม ทางนี้ก็ตกมายังไม่หมด จ่ายเรื่อยๆ อย่างนี้ เพราะตาเป็นของสำคัญมากทีเดียว ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยตานะ ขอให้ตายดีเถอะ ง่ายเปลี่ยนเสียแข่งเสียขาไปได้สบาย ตานี้ดูได้หมด ไปที่ไหนตาจะต้องออกก่อนๆ ถ้าตาบอดเสียอย่างเดียวหมดความหมาย เราเอาจุดนี้ เวลานี้ก็กำลังพิจารณากันอยู่ คือเอาที่โรงพยาบาลศูนย์นี้แล้วก็จะไปตามจุดต่างๆ ไปแบบเดียวกันนี้ จะทุ้มลงเรื่องเครื่องมือแพทย์ๆ ตามกำลังสมบัติของเรามีมาก มีน้อย จากนั้นแล้วไปนั้น จากนั้นแล้วไปภาคนั้นภาคนี้ไปเรื่อยๆ ถ้าเรายังไม่ตายเราจะทำอย่างนี้ เพราะเห็นว่าตาเป็นของสำคัญ เรื่องตาก็มีเท่านั้นละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz